

RICHARD STARK
VÂNĂTORUL

PALADIN POCKET
CRIME

„În romanul *Vânătorul*, Richard Stark relatează cu măsură, subtilitate și obiectivitate tăioasă o poveste dură și înspăimântătoare despre răzbunare și răfuieli între bande criminale. Cartea completează remarcabil lista romanelor senzaționale pe care francezii le numesc *romans noirs*.”

Anthony Boucher, *New York Times Book Review*

„Felul ingenios în care Stark își construiește narațiunea, cu incursiuni în trecut și reveniri în prezent, îi face pe cititori să stea cu inima la gură.”

Library Journal

„Unul dintre cele mai originale personaje din literatura *mystery* se reîntoarce în această carte fără să-și piardă ritmul, inteligența, aerul sfidător, viclenia și instinctul de supraviețuire.”

Mystery News

„Parker este în mod revitalizant amoral – un hoț care pleacă întotdeauna cu prada.”

Stephen King, *Entertainment Weekly*

„Romanele despre Parker ale lui Richard Stark sunt printre cele mai echilibrate și mai cizelate scrieri literare din vremea lor și nu numai.”

John Banville, *Bookforum*

„Dacă sunteți în căutarea unui roman scris cu nerv, citiți cărțile extrem de dure ale lui Donald E. Westlake (cunoscut sub pseudonimul Richard Stark) în care apare personajul Parker.”

James Kaufmann, *Christian Science Monitor*

„Romanele despre Parker sunt unele dintre cele mai dure și mai pline de cinism cărți scrise vreodată.”

Financial Times (Londra)

RICHARD STARK

VÂNĂTORUL

Traducere din limba engleză
și note de Loredana Frățilă-Cristescu

 PALADIN

PARTEA ÎNTÂI

Când un tip cu figură tânără se oferi să-l ia în Chevroletul lui, Parker îl trimise la dracu'. Tipul îi răspunse cu un „Du-te-n mă-ta!“, reintră în trafic trăgând nervos de volanul mașinii și se îndreptă spre ghișeele de taxare ambalând motorul. Parker scuipă pe banda din dreapta, își aprinse ultima țigară și o porni peste Podul George Washington.

În traficul de la ora opt dimineața mașinile se îndreptau cu un *mmmmmm mmmmm* înspre oraș, doar pe un sens. Pe sensul celălalt al podului erau benzi întregi de circulație pe care nu mergea nimeni spre Jersey. La fel și dedesubt.

La mijloc, podul trepida și se legăna în vânt. Așa făcea mereu, doar că el nu remarcase acest lucru. Nu-l mai traversase niciodată pe jos. Îl simți tremurându-i sub picioare și se enervă. Aruncă chiștocul țigării în râu, scuipă pe un capac de roată al unei mașini ce-l depăși în goană și-și continuă drumul cu pași mari.

Femeile care treceau pe lângă el cu mașina în drum spre birou se simțeau străbătute de fiori deasupra jartierelor. Bărbatul era masiv și neîngrijit, lat în umeri și cu brațe prea lungi pentru niște mâneci prea scurte. Purta un costum gri care atârna pe el fără formă de vechi și necălcat ce era. Pantofii și ciorapii îi erau de culoare neagră și aveau găuri. Pantofii găuri în talpă, ciorapii la călcâi și la degetul mare.

Brațele, care i se bălăbăneau pe lângă corp cu degetele îndoite, păreau modelate din lut cafeniu de un sculptor cu viziuni mărețe, fascinat de vene. Părul îi era șaten, uscat și fără viață, suflat în toate părțile de vânt ca o meșă prost aplicată ce stătea să se desprindă. Chipul îi era ca o bucată de beton cioplit, iar ochii ca onixul cu imperfecțiuni. Gura ca o simplă tușă de penel, cu buzele lipsite de sânge. Îi flutura haina de la costum la spate și-și legăna brațele în timpul mersului.

Femeile care se îndreptau spre birou se uitau la el și se cutremurau. Știau că e un ticălos, știau că mâinile lui mari erau făcute să palmuiască, știau că pe fața lui nu avea să apară niciodată un zâmbet la vederea unei femei. Știau cine e și-i mulțumeau lui Dumnezeu pentru soții pe care-i aveau, dar tot se înfiorau. Pentru că știau cum se prăvălea peste o femeie în puterea nopții. Ca un copac în cădere.

Bărbații care se îndreptau spre birou treceau pe lângă el ținând strâns volanele în mâini, aproape fără să-l observe. Un simplu vagabond pe pod. Nici măcar mașină n-avea. Unii îl vedeau și-și aduceau aminte de cum erau ei pe vremea când încă nu reușiseră în viață și *nu aveau* mașină. Credeau că-l înțeleg. Credeau că era în aceeași situație în care fuseseră și ei cândva.

Parker traversă podul și o luă la dreapta ținând-o tot așa cale de un cvartal până la gura de metrou. Înaintând pe stradă vedea asfaltul, trotuarele, blocurile cenușii și semafoarele de la fiecare intersecție, care-și schimbau culoarea din roșu în verde și iar în roșu. Și o mulțime de oameni care mișunau în toate părțile.

Coborî repede, cu pași mărunți, scările spre stație. Soarele de primăvară dispăru, fiind acum înlocuit de neoane care străluceau pe fondul crem al plăcilor de faianță. Se

duse la harta metroului și rămase în fața ei scărpinându-se în cot, fără să caute ceva. Știa unde voia să meargă.

Trenul către centru intră în stație deja plin și se deschiseră ușile. Înăuntru se înghesuira mai mulți oameni. Parker se întoarse, deschise cu o smucitură poarta pe care scria „ACCESUL INTERZIS“ și intră. În spatele lui cineva strigă: „Hei!“ În fața lui, ușile metroului se închideau. Sări și se împinse din fugă în oamenii care stăteau în picioare în vagon, iar ușile se închiseră în urma lui.

Merse până în centru, coborî la Chambers și o porni spre Biroul de Permise de Conducere și Înmatriculări Auto de pe Worth. Pe drum, cerși o monedă de zece cenți de la un individ lat în șolduri, posibil homosexual, și intră într-un local jegos să bea o cafea. Ceru o țigară de la fata care servea la tejghea. Era un Marlboro. Îi răsuci filtrul rupându-l, îl aruncă pe jos și-și băgă țigara între buzele palide. Femeia îi dădu un foc aplecându-se spre el peste tejghea cu sânii ridicăți în sutien, ca și cum i s-ar fi oferit. Bărbatul acceptă focul, dădu din cap, lăsă cei zece cenți pe tejghea și ieși fără să scoată o vorbă.

Femeia rămase privind în urma lui roșie de furie și-i aruncă banii la gunoi. Jumătate de oră mai târziu, când colega ei îi zise ceva, o făcu jigodie.

Parker se duse la Biroul de Permise de Conducere și Înmatriculări Auto, se așeză la o masă lungă de lemn și completă cu un condei demodat un formular pentru permisul de conducere¹. Pătă foaia cu cerneală, o împături cu

¹ La vremea apariției acestui roman, în 1962, permisele de conducere din New York nu necesitau fotografiile. Solicitantul unui permis completa un formular cu datele sale, care mai apoi era semnat și ștampilat de către Biroul de Permise de Conducere și Înmatriculări Auto și putea fi folosit ca atare, servind și drept document de identitate.

grijă și o vâri în portofelul de piele maro complet gol și jerpelit ca vai de el.

Ieși din clădirea Biroului și se duse la oficiul poștal, care, aflat în administrarea guvernului federal, era dotat cu pixuri. Scoase permisul și, aplecat asupra lui, scrise cu mișcări scurte și rapide în spațiul destinat ștampilei. Pasta din pix era aproape de culoarea potrivită, iar Parker ținea bine minte cum trebuia să arate.

Când fu gata, desenul lui părea în regulă dacă nu te uitai prea atent la el. Arăta ca o urmă de ștampilă de cauciuc neînmuiață bine în tuș și mișcată la contactul cu hârtia. Întinse și mai mult cu degetul cerneala încă neuscătă. Apoi își linse bine degetul cu limba și băgă permisul la loc în portofel, pe care îl mototoli și îl îndoi înainte de a-l pune în buzunarul de la șold.

O porni în sus pe Canal Street și intră într-un bar. Interiorul era întunecos, rece și umed. La capătul tejghelei, barmanul și singurul lui client se opriră din mormăit și îl priviră pe Parker ca niște pești care se uită prin peretele de sticlă al acvariului.

Parker trecu pe lângă ei ignorându-i și împinse ușa cu arcuri de la toaleta bărbaților. Ușa se trânti în urma lui.

Se spală pe față și pe mâini cu apă rece și fără săpun, pentru că nu era nici apă caldă, nici săpun. Își umezi părul și-l aranjă cu degetele până i se așeză bine. Își trecu palma de-a lungul maxilarului și își simți barba nerasă, care însă nu se vedea prea tare.

Își scoase cravata din buzunar și o netezi cu degetele ca să-i îndepărteze cutele, apoi și-o puse la gât. Cutele încă se mai vedeau. Avea un ac de siguranță în căptușeala hainei. Îl luă și-și prinse cu el cravata de cămașă, având grijă

să nu se vadă. Astfel fixată și cu haina încheiată, cravata arăta destul de bine. Nu se mai vedea nici că avea cămașa murdară.

Își umezi iar degetele în chiuvetă și își prinse cu ele fiecare crac al pantalonilor, trasând o cută și repetând mișcarea până ce obținu ceva ce semăna a dungă. Apoi se privi în oglindă.

Nu arăta el a Rockefeller, dar nici a vagabond. Arăta ca un om care muncea din greu și nu ieșea niciodată din sala de sortare a corespondenței. Suficient. Trebuia să se descurce și așa.

Scoase permisul pentru ultima dată și îi dădu drumul pe podea. Se lăsă pe vine lângă el și-l apăsă ici-colo cu palma până ce hârtia se murdări destul, după care îl mai mototoli o dată, îndepărtă murdăria cu mâna și îl puse la loc în portofel. Un ultim spălat pe mâini și era gata de plecare.

Barmanul și clientul se opriră iar din mormăit când Parker trecu pe lângă ei, dar bărbatul nu băgă de seamă acest lucru. Ieși înapoi în lumina soarelui și o luă înainte spre vest, căutând banca potrivită. Îi trebuia una care să aibă mulți clienți de genul celui drept care încerca să treacă el.

Când găsi ce căuta, se opri o clipă să-și recompună concentrat expresia feței. Renunță la expresia de răutate și furie. Continuă să-și exerseze mimica, iar când fu sigur că arăta îngrijorat, intră în bancă.

În stânga lui se aflau patru birouri, două dintre ele ocupate de bărbați de vârstă mijlocie, îmbrăcați la costum. Unul dintre ei vorbea cu o femeie în vârstă care purta un pardesiu din pânză și care nu se prea descurca

cu limba engleză. Parker se duse glonț la celălalt, adăugând un zâmbet îngrijorării de pe chipul lui.

— Bună ziua, zise el. Am o problemă și poate mă puteți ajuta dumneavoastră. Mi-am pierdut carnetul de cecuri și nu mai țin minte numărul de cont.

— Nu e nicio problemă, răspunse bărbatul cu un zâmbet profesional pe chip. Doar să-mi spuneți numele dumneavoastră...

— Edward Johnson, spuse Parker, dându-i numele pe care îl trecuse pe permisul de conducere.

Își scoase portofelul din buzunar.

— Am și un act de identitate. Pofțiți!

Îi întinse permisul.

Bărbatul se uită la document, dădu aprobator din cap și i-l înapoie.

— În regulă, zise el. Aveați un cont fără sold minim?

— Da.

— Un minut, vă rog.

Luă receptorul, vorbi la telefon preț de un minut, apoi așteptă uitându-se la Parker cu un zâmbet liniștitor. După care mai vorbi câteva clipe afișând o figură nedumerită. Acoperi receptorul cu palma și întrebă:

— Contul dumneavoastră nu apare în evidențele noastre. Sunteți *sigur* că e unul fără sold minim?

— Verificați la celălalt tip! replică Parker.

Bărbatul rămase în continuare nedumerit. Mai vorbi ceva la telefon, după care închise încruntat.

— Nu apare niciun cont pe acest nume în evidențele noastre.

Parker se ridică în picioare. Zâmbi și ridică din umeri.

— Ce-am avut și ce-am pierdut, zise el.

Ieși sub privirea încruntată a bărbatului de la birou.

La cea de-a patra bancă unde-și încercă norocul, Edward Johnson avea un cont curent fără sold minim¹. Parker află numărul contului și soldul și primi un carnet nou de cecuri în locul celui pierdut. Edward Johnson nu avea decât șase sute de dolari și ceva mărunțiș în cont și lui Parker îi păru rău pentru el.

Plecă de la bancă, intră într-un magazin cu îmbrăcăminte bărbătească de unde cumpără un costum de haine, o cămașă, o cravată, ciorapi și o pereche de pantofi. Plăti cu un cec. Vanzătorul compară semnătura de pe cec cu cea de pe permisul de conducere și sună la bancă să vadă dacă avea suficienți bani în cont ca să-l acopere. Avea.

Parker se duse cu cumpărăturile împachetate la autogara de pe 40th Street și intră în toaleta bărbaților. Cum nu avea zece cenți ca să deschidă ușa unei cabine, intră târâș pe sub ea, împingând înainte pachetele. Se schimbă în hainele cele noi, își luă portofelul și carnetul de cecuri și lăsă hainele vechi în cabina de toaletă.

Se îndreptă apoi spre nord până dădu de o marochinărie. Cumpără un set de genți de voiaj în valoare de o sută cincizeci de dolari, compus din patru piese. Arată permisul de conducere ca document de identitate, iar angajații magazinului nici nu mai sunară la bancă. Trase gențile de voiaj după el cale de vreo două intersecții, după care le lăsă la o casă de amanet pentru treizeci și cinci de dolari. Continuă tot așa, cumpărând și amanetând de două ori gențile, și mai scoase încă optzeci de dolari.

Luă un taxi până la intersecția dintre 96th Street și Broadway și bătu bulevardul o vreme, de data aceasta

¹ În original „special checking account“ – un cont curent fără sold minim, în cazul căruia banca percepe un comision pentru fiecare cec emis sau primit.

cumpărând și amanetând ceasuri. Se duse apoi pe Lexington Avenue și repetă operațiunea. I se întâmplă de patru ori să sune cineva la bancă să verifice dacă avea suficienți bani în cont. Nimănui însă nu i se păru în neregulă permisul de conducere folosit ca document de identitate.

Până pe la ora trei, strânsese deja un pic peste opt sute de dolari. Mai folosi un cec ca să achite o valiză de mărime medie, de calitate excelentă, după care făcu diverse cumpărături vreme de o jumătate de oră, pentru care plăti cu bani gheață. Își luă un brici, spumă de ras, loțiune după ras, periuță și pastă de dinți, ciorapi și indispensabili, două cămăși albe, trei cravate, un cartuș de țigări, o jumătate de votcă de cincizeci de grade, un set cu pieptene și perie și un portofel nou. Băgă totul în valiză, în afară de portofel.

Când își umplu valiza se opri din cumpărat și se duse la un restaurant bun să mănânce o friptură. Lăsă mai puțin bacșiș decât se cuvenea, ignorând uitătura dușmănoasă a chelnerului, și ieși cu bagajul după el. Se urcă într-un taxi și merse până la un hotel cu tarife medii, unde îi luară de bun permisul de conducere și nu-i cerură să plătească în avans. Primi o cameră cu baie și îi dădu un bacșiș generos băiatului de serviciu.

Se dezbracă de hainele cele noi și făcu o baie. Avea un trup puternic, musculos și plin de cicatrici. După baie, se băgă în pat și, stând în capul oaselor dezbrăcat, bău încet jumătatea de votcă direct din sticlă, rânjind cu ochii la peretele din față. Când sticla se goli, o aruncă la coșul de gunoi și adormi.